

Внесіть же той огонь в ряди наших бсрнів мушци, надмухаймо їх тим чаром завзяття і посылати за весь поневолений мир. Отрим ми зліємо їх всіх в одну-одніську родину покритвджених, і разом з ними ми підемо на бій з їх і з нашим ворогом.

Подруги мої! Вступаймо в ряди соц. демократичних організацій. Се одинока організація, яка не лиш, що заступає ся за всю робочу класу, але також одна одинока, яка хоче вирвати жіанку з того політично-правного, родинного і говарьського поневолення.

Не пуборча картка з дійсною збрзжкою, якою має рпшати ся доля робітників, ані навіть економічна організація. Властивою зброєю з запал, з охота, з сила пожертвованя, з солідарність — а се все з огинене, з тупе, наколи нема при тім жіанки, наколи жіанка тупо, байдужно буде глядіти на ту боротьбу, яку ведуть її мужеські побратими.

Наколи в нас жінок не буде такої свідомості пожертвованя себе, як у мушци, наколи ми байдужно дивити ся будемо на їх желізну завзяття працю о визволеня нас, то ми не їх приятелі, а вороги, то ми тогда приятелі наших ворогів капіталістів, бо ми ділимо з ними наше життя а не хочемо поділяти з ними їх посылити, їх завзяття. Ми тогда наші і їх вороги.

А ми-ж такі бідні, ще гірше бідні, чим мушци. А ми-ж по ресторанах, по прапах, по різних других заводах, або таки і в дома продаємо свою силу, свій дьвіт панам визискувачам, ще гірше, чим мушци. А ми-ж позбавлені політичних прав гірше чим мушци. А ми-ж в своїм поневоленю примушені навіть продавати наше тіло. Нас, нашу честь, нашу красу толочуть капіталісти сто рази гірше, чим мушци. Подруги мої! Се-ж не тайна! Се знає цілий світ!

Подруги! Сестри! Ділимо ми життя, ділим же і борбу рівно з мушцинами! Ставаймо всі в ряди соц. демократії. Они чекають нас! Ходіть! Ходіть!

Я ключу, я прошу вас
Ваша Явлоха Пиндус.

Справозданэ В. С. „Р. Н.“ за час від 18. жовтня до кінця року 1913.

В 44 ч. „Роб. Нар.“ було справоздане до 15. жовтня 1913. р.

Гід того часу до загальних зборів 27. грудня 1913. р.

Приходи:

було готівки 18. жовтня	\$20.96
пре плата	231.77
позичка	233.52
дрібна продаж	22.50
анонси	224.25
друкарські роботи	72.10
пресовий фонд	268.00
на „Кадило“	8.00
інші	9.50
всього	\$1090.60

Розходи:

плата робітникам	\$464.98
комісове	32.67
почта	53.49
інвентар	105.60
сплата довгу	383.68
„Кадило“	6.08
інші	14.50
всього	\$1060.98
Від початку року було приходу	\$5687.74
розходу	5658.12
Сальдо	\$29.62

Від 27. грудня до 31. грудня 1913. р. прибуло до каси ще \$38.00 а збуло 32.12

Отже з кінцем 31. грудня 1913. р. лишило ся в касі вівтвіки \$35.39.

Вінніпег, 31. грудня 1913. р.

Дирекція В. С. „Р. Н.“

Тов. Е. Володів керує частину зі своїх шефів на слідуючих членів соц. дем. партії не кожного по \$10.00: М. Еремійчук, І. Гвида, І. Стефанікский, А. Дмитришин, Н. Гинка, Е. Гудайло.

Молитва банкрута-мільйонера.

Капітале! Маєтку! Ти боже мій! Чому Ти мене лишив? За які гріхи караєш ти мене? За що мучиш мене бідою банкрута?

Чи я не сповняв твоїх заповідей? Чи може хто закинути мені те, що я сплямив моє тіло працею? Чи може я не вживав роскоші, як і назначував мені капітал? Чи може я не змушував до праці днем і ноцию других людей мушци, жінок і дітей? Чи я не змушував їх до праці доти, аж їм очі лізли на лоб а навіть ще більше? Я-ж старав ся вдухити з них, кільки лиш можна було, щоб те все поставити тобі боже капітале на вівтар!

Капітале! Боже мій, пане! Я-ж фалшивав всі мої товари, я не дивив ся на те, що дурні покушці троять ся рибу.

ними, а навіть на момент не жалував консументів і пустилив кешей тих дурнів, котрі ірланді мої реклами.

Капітале, боже мій! Я-ж вживав тебе так, як ти того вимагав. Я пустишив честь жінок, а вживав всіх роскошій тла аж до безсилля; всі приємності, які є на світі, і які ти дав, я всіх їх не кушав а пив; пив так, як пратучий в пустині Африки на зимну голу, як гадюка на кров своєї жертви.

А ти, боже-капітале, лишив мене і покарав банкрутвом. Та за що? Правда, опондає ся в біблї для бідних дурнів про побожного Ною, що бог відверив йому був маєтку, щоб випробувати його правість. Але ся байка не для мене. Ся байка була владжена для тих всіх моїх робітників, що я їх виснав, щоб они жили в покорі і не сьгали до тебе своїх чорних-брудних рук.

Капітале-боже мій! Коли вже ти лишив мене, то зглянь ся хоть на мою жіанку. Диви ся на нюю. Она не має за що купити собі фарби на своє личко знищене нічними балами, нічними оргіями. Я не голен тепер дивити ся на нюю. Зглянь ся на мого сина! Диви, він не голен поняти твого божеського правосудя і готов з'їдїти, бо він не знає нічого значя, лиш гуляти, гуляти в безконечність. Зглянь ся на мою доньку. Її залювають сьльози з жалю за її партією, за її женихами, які покинули її, бо ти покинув нас.

Ох, я нещасливий! О скілько-ж щасливішими є ті жебраки-робітники, котрі не знали тебе і призивали ся самі, своїх жінок і свої дити на біду і бруд. Щасливі они, бо не знають, що є приємне на сім світі. Їм вистарчає те, що я, ти і мій та твій слуга мій пообіцяв їм на там-тім світі.

Скажи, скажи мені, пощо ти дав покушати мені всіх своїх чарів пьстля, а тепер покинув мене? Що-ж я робити буду, коли я нічого не знаю? Мої руки не з такої простої глини, як ось у моїх чорних робітників. Мої руки, се не інструмент праці, не прилад, а окраса моя і твою.

Капітале, боже мій, верни ся, бо я проклинаю тебе і цілий світ, і всі мої товариші капіталісти стратять віру в тебе, в твою силу, і... і... уважай! Се страше, і я і мої товариші віддамо тебе в руки соцїалістів, а ти замучать, роздичуть тебе! Чи тобі не страшно? Уважай, що ті соцїалісти се найгірше немилосердний народ. Они як вхоплять тебе, то і тебе і нас всіх не стане.

Капітале, боже мій! Вислухай мене, бо... бо... бо... бігме залучи ся з тими соцїалістами, і кінець тобі буде!

Нї, проси мені ті обидні слова! Я цього не зроблю. Я се сказав лиш в злости. Приверни ся до мене, а я обіцяю тобі, що ще в десяторо гірше буду душити тих твоїх чорноробів, буду дивити так, що їм духу не стане. Я покійний буду тобі, як той пєс, я весь зроблю для тебе, лиш верни ся, верни ся до мене. Боже! Капітале, я твій слуга до скончєннї біка капіталістичного і аж до ладу соцїалістичного, амінь.

Банкрот.

П. Ляфарг.

Робітнича релігія.

Питанє: Як звети ся? Відповідь: Наймит.

Питанє: Хто є твоїми родичами? Відповідь: Батько мій був чорноробом, так само мій дід і прадїд ще за часів паньщини. Мама моя вазиває ся Нужда.

Питанє: Звідки походив і куди стремив? Відповідь: Походжу з нужди і стремлю до нужди, а йду через шпиталь, де моє тіло служить за предмет науки для лікарів, щоб они вчили ся на нїмому визнавати хороби, щоб вміли відтак лічити панів.

Питанє: Де ти родив ся? Відповідь: Я родив ся на підданшю одного дому, який збулував мій батько і його товариші, а зкий не є мій.

Питанє: В що вірив? Відповідь: Вірю в Капітал.

Питанє: Які обовязки накладає на тебе Капітал? Відповідь: Два головні обовязки: — Обовязок зречи ся прав власности на мою власну особу: бо коли я переступаю поріг моєї робітні, тогда я не належу вже до себе, я є тогда річєю мого пана. Капітал каже працювати мені від дитини до самої смерті, працювати в день і в ночи, працювати при сьвітлі сонця, йду, сьлятрики, місяця, катанця, на поверхні землі, на морю — все і всюди.

Питанє: Які обовязки накладає на тебе Капітал? Відповідь: Каже перестерігати поєтія, жити в недостатках, лиш до поєтовни зєстї колїзати голод, і геть бмлювати фізичні потреби мого тіла і задоволяти запал мого духа.

Питанє: Чи забороняє тобі їсти? Відповідь: Так, забороняє їсти дичину, дріб, дорогу

До наших приятелів і знайомих!

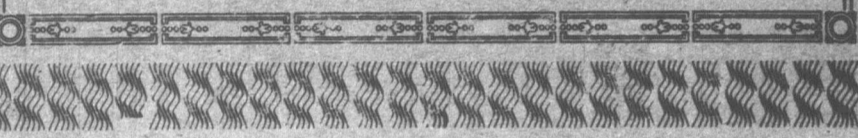
Ми повідомляємо Вас, що ми вже дістали найновіший річи, як ось кашелюхи, черевички, сорочки і все те, що належить до убраня. Не забувайте що наша адреса є:

Grand Clothing Co.

800 Main St. Winnipeg, Man.

Желаємо Вам веселих свьят і щасливого нового року. Ваш приятель

H. KATZ & FIELD.

Питанє: А що дозволяє їсти?

Відповідь: Хлїб, баряболї, горох, оселедець, найгіршу половину, конину, а з вишловї дозволяє їсти підроблене шнї і горівку.

Питанє: Які обовязки вкладає тобі в шитя твоя родина?

Відповідь: Щоби я забороняв жінок і дітям носити гарну одяг, щоб они встївали ся румявцїи на лиця, щоб они призначували ся в шитї не трьсти ся від зима, щоб змалку приучивши гали ся до тяжкої праці, лягати пізно без вечері, вчасно вставати, мало їсти і не нарікати, лиш дїкувати похвальним слом за твої і гадний лад.

Питанє: Чи дозволяє тобі думати про краснї устрїи суспільства?

Відповідь: Трохи. Іменно каже мені все і все вірїти в те, що давні часи були красні, і щоб ті часи навад вернули ся.

Питанє: Що каже думати про політику?

Відповідь: Каже їрїти мені, що політикою мшжує займатися лиш панї, лиш мї „хлїбобавцї“. Каже не слухати соцїалістів, бо то такий нарід, що лиш рабує нарід. Бо ті соцїалісти кажуть, що працюючий чоловік має право їсти, і що все о, що чоловік зробить то є його. Через те каже капітал знищити соцїалістів, бо то лиш капітал має право на життя без праці і на ріжні роскоші.

Питанє: Що обіцяє тобі капітал за таку віру?

Відповідь: Вічне гарне життя по смерті. Тєгда вже не буде болїти мене голод, не треба буде хлїба, роскошувати буду тогда так, як це пішло не бачив, не чув і не знає.

Тов. Редактор „Р. Н.“

Посилаю один послїднїй долар на цєс. фонд „Р. Н.“ Чи урїтує єм доларом „Р. Н.“? Так, я вірю, що як всі робітники дїлуть по доларови, а з їх сотки тисяч, і як кожний євже дав послїдне, щоб лиш піднести „Р. Н.“ Я тепер є незелїдним бітаком, не маючи цєнта при собі. Але я лїю на те, щоб вороги соцїалізму не думали що „Р. Н.“ унаде. Мені однаков, чи я буду мав один долар, чи може нічого, гїт пє є з мїною не може бути, як є тепер. Знї те, як ми всі пожертвуємо свій послїдний долар на „Р. Н.“, тоді підєсемо єго о скілько, що зможе виходити і більше як раз на тїждєня. Не підкаждїмо боротьбу нашу на вантїа. Брїтї ся пїши. Ви бачите, що великі буржуїни газети розкїдуєтї дарем між робітників на забавмучєнє їх. Ви бачите, кїлько агєтїв своїх мають „Пєвнї“, ще і годинник додають, лиш се поби вихати силою робітничою обдурюючу шмату. Але ви знайте товариші, що се все робить ся за гроші капіталістів.

Нашу прєсу ми самі мусїмо видвїгнути. Тому вазваю Вас Товариші і Товаришки, лєстї пїте в ряд соцїалдемократїї! Там наше визволеня з під капіталістїи чєго ярма. З надходящими свьятами щоб лишє тисяча товаришів дали по одному доларї ови, тоді наш „Робочий Народ“ буде стїяти о своїх сїлах. До праці товариші! Покажїм, що ми є сила, в залудї разом побєремо все, первернемо горї крїнем пївнїшний лад і здобудемо свїт

Микита Бонгуа.

Імена товаришів, котрі з своїми адресами прислали гроші на фонд десючки до Ц. З. в Монреалї, будуть номїненї в другім ч. „Р. Н.“